

(המשך מעמוד 30)

יסוד, כפי שקבעה ועדת-נג' כלשהי, יב- יציאת מורים לשרות מלואים לתקופת ארו- כות.

כשפקעה סבלנותם של התלמידים, בהם אנשים נשואים ועולים חדשים חסרי פרנ- סה, הם החלו מפעילים לחץ, איימו בפיצוץ הבזיון. התוצאה: העבירו אותם אל המי- ללה הפוליטכנית, מוסד לימודים פרטי, התלמידים לא שבעו רצון: לדבריהם, ה- מורים במכללה היו ברמה נמוכה. לא היה פיקוח מינימלי. ההרגשה היתה, שפשוט רצו להיפטר מהם. רוסו טוען כמובן את ההיפך, אבל מודה גם הוא שהיו בעיות חמורות ביחס למיומנות המורים.

תלונה לשר. בשלב זה שלחו התל- מידים מכתב חריף ביותר אל שר העבודה. התלמידים מספרים, שרוסו הציע להם לק- רוע את המכתב. רוסו מכחיש זאת. מכל מקום, אחרי כמה ימים סידר לתלמידים מדריך מקצועי, פרופסור בנימין קורצקי, ונשכר מקום, סטודיו קמרה ברחוב דיזנ- גוף 110 בתל-אביב — השיך, לפי השמועה, לקרוב משפחתו של קורצקי.

התלמידים שמחו, חשבו שעתה יוכלו להתחיל ללמוד. שמחתם נפגמה, כאשר גילו שהקורס מתנהל בקצב איטי מהתוכנית. היא הפכה לתדהמה, כאשר הוא נקטע לח- לות, לוסין, בניגוד לכל הגיון, אחרי שמונה חודשים. התלמידים פוזרו באולפני הרצליה ובאולפנים אחרים, להשתלמות מעשית. שוב היה צורך בלחץ מצידם, כדי להשיג המשך לימודי התיאוריה אצל קורצקי, פע- מיים בשבוע.

גם באולפני הרצליה לא שפר חלקם של התלמידים: אומנם ניתן להם מדריך מק-

ילדה זו

נקרעה העל

„שושנה אמרה שחנה אמרה שאת אמרת שכדאי לי לנסות את טמפוני טמפקס. „למה?״

„כן, אני יודעת שהם לשימוש פנימי, אך מעולם לא חשבתי על הרעיון שהם „אינס-נראים״. הי, זאת אומרת שאני יכולה ללבוש את כל בגדי ללא חשש. אפילו בגדיים.

„את אומרת שאני יכולה אפילו לשחות ממש? ומה שאומרים שאסור להרטיב את השיער זה סתם מעשיה של סבתא, אה?

„רופא פיתח אותם? ובכן, הוא ודאי בקיא בזה. ברצון רב אפטר מהתחבושות העבות האלה. בפעם הבאה אנסה את טמפוני טמפקס.

„אלף תודות, רותי, שיספרת לי איך זה בדיוק.”

פנתחו עיי רופא עתה בשימוש מליוני נשים הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בכתי מרקחת ובחסרדוקיות מוכחדות. המעוניות בקבלת דונמאות וחומר הסכרתי ישלחו 54 אני בכולי רואר אל היבואנים אינווסטאימפקס בעים, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

א, מא, אל תעזבי אותי. אל תחני עליהם לקחת אותי. אמא, מדוע את עוזבת אותי? אני לא רוצה ללכת ממך. אמא איפה את? איפה את, אמא?

בכל שעות היום והלילה — בכל רגע שהיא ערה, ובחלומות וזעה כשהיא ישנה — חוזרת שולמית קליין ושומעת שוב ו- שוב את ועקות-הבכי ההיסטריות של בתה מוניקה בת השמונה, אשר הופרדה מעליה בפקודתו של בית-המשפט העליון שמושבו בירושלים. שוב ושוב, היא חיה את ה- סצנה הנוראה, כשמוניקה ואחותה, טניה בת השבע, חיבקו את רגליה, סירבו להי- פרד זו מזו, עד שהופרדו בכוח הזרוע. טניה נשארה בישראל עם האב, ומוניקה נלקחה על-ידי אביה בחזרה לגרמניה.

ילדה קטנה עם עיניים כחולות

שפט שלמה זכה למירסום כה רב, עד שנוטים לשכות, כי למעשה מעולם לא בוצע, וכי לא היה אלא איום. הוא בוצע בצורה סמלית, שבוע שעבר, אלפי שנים לאחר המקורי — על שולה קליין. כחדרה, בקיבוץ רשפים, שבצמק בית- שאן, כשלידה טניה הקטנה, בלונדז'נית ו- כחולת-עיניים, סיפרה השבוע שולה קליין על הרגשתה של אם, שבתה נלקחה ממנה — אולי לנצח:

אני חולמת ביום ובלילה. מוניקה עומ- דת כל הזמן נגד העיניים שלי. בלילות אני מרגישה שאני מתמוטטת. חלפתי למשל שאני לא מצליחה לגלות איפה נמצאת טניה. מישהו חטף אותה. אני הולכת, בח- לום, ומחפשת אותה. פתאום אני פוגשת בן אדם שמדבר ערבית. הוא אומר לי שהוא ראה ילדה קטנה עם עיניים כחולות ושיער בלונדז'ני, שעברה עם גבר שסתם אותה. אבל לפי תיאורו אני מבינה שזאת מוניקה. אז איפה טניה? התעוררתי כבהלה. קפצתי באמצע הלילה ורצתי לבית היל- דים, לראות אם טניה ישנה.

לא בגדתי, בן, בתי

קטנה ישנה. נשארתי לידה כדי ללשכנע את עצמי שהיא נושמת. חזרתי לחדרי, ולא יכולתי לישון. כל הזמן אני שומעת את הצעקות של מוניקה בבית המשפט: „אמא, אל תעזבי

מדריך בן-עמי

את מי בעצם צריך לשאול?

צועי נוסף, יורם בן-עמי, שהשתלם בטלחי- זיה בקנדה, ובלמודי עבודה מעשית הם מקבלים הרבה יותר — אבל עד היום לא נחתם חוזה בין משרד העבודה לבין אול- פני הרצליה, והדברים מאולתרים למדי.

איפה האבא? כרנע, היחסים בין התלמידים להנהלה מלאים מרידות ומתח. גותרו שלושה חודשים לסיום הקורס, וברור לכל שהתוכנית שהובטחה לא תושלם ב- מלואה. עבודה לתלמידים — אין. ערכה של תעודת-הסיום — מפותקת למדי. קוב- עת אחת התלמידות, זוהיה הוגאה ורמאות. תגובתו של רוסו, האחראי לכל הנושא: קודם כל, הוא מכחיש: „זהו סיפור רא- שונון״. טוען הוא. „לא היתה שום כוונה לרמות או להונות מישהו. זהו מוסד ממי- לכתי״. אחרי זה, הוא מתנצל: „אם ה- תלמידים יסכימו, נוסיף שעות לימוד, נאי- רך את הקורס ונוסיים את התוכנית במלוי- אה״. לאחר מכן, הוא מטיל את האחריות על מישהו אחר: משרד המסחר והתעשייה ואולפני הרצליה. „שהבטיחו עבודה״. לק- ראת הסיום, הוא מאשים: „התלמידים דחו את מה שהציעה להם הטלוויזיה הלימודית״ (במילים פשוטות, היא הציעה להם להתחיל את הכל מחדש אצלם — ובלי שום הב- טחת עבודה). לסיום עצמו, מתנער רוסו לחלוטין מכל העניין: „הם אנשים מבוגרים. שילמדו לשחות בכוחות עצמם. שיתחילו אפילו בתור פועלי נקיון באולפנים. ה- עיקר שיכנסו רגל. וביחס לתעודה — צריך לשאול מישהו אחר״.